

Leven bij de Dag

(1 Tessalonicenzen 5:8; vijfde preek 'als gemeente goed op weg')

*Liturgie zondagmorgen 14 juli 2013
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (Opb.1)
Psalm 68:2,8
Gebed
Lezen: 1 Tessalonicenzen 4:13-5:11
Gezang 106:3,4
Tekst: 1 Tessalonicenzen 5:8
Verkondiging
Gezang 162:1,3,4
De weg die God ons wijst (Rom.13:8-14)
Psalm 97:3,5
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Liedboek 300:1,4,6
Zegen van God (2 Kor.13)

Het is al weer een aantal jaren geleden
dat er in Londen bussen reden met de volgende slogan erop:
"Er is waarschijnlijk geen God.
Maak je geen zorgen en ga door met je leven."

Vorig weekend kon je hier weer over lezen in het Nederlands Dagblad.
Deze slogan was namelijk bedacht door het Nieuwe Atheïsme,
dat nu tien jaar geleden opkwam.
Atheïsme, dat is de beweging die niet gelooft dat God bestaat.
En het *Nieuwe Atheïsme* treedt daarmee ook nadrukkelijk naar buiten.

(ND 5 juli 2013)

Zoals op zo'n bus, dus:

"Er is waarschijnlijk geen God.

Maak je geen zorgen en ga door met je leven."

Dat klinkt echt als een nieuw evangelie, of niet?

Het enige waar je over kunt struikelen, is dat 'waarschijnlijk'.
O, dus je weet het niet zeker,
en tóch wil je dat wij ons leven hierop bouwen?
Nou is dat vooral om geen proces aan de broek te krijgen.
Net zoals reclames voor 'misschien wel de beste' krant, ofzo.
Zodra je zou zeggen dat het dé beste is, kom je in de problemen.
En dat proberen reclamemakers op deze manier vóór te zijn.
Trouwens, dat er geen God is kun je ook domweg niet bewijzen.
Net zoals dat er wél een God is, een kwestie is van geloof.

Maar klinkt het dan niet heel aantrekkelijk, die slogan op zo'n bus?
Wat is er nu heerlijker dan zorgeloos te leven?
Wie wil dat niet?
Je geen zorgen maken voor morgen, maar lekker leven bij de dag.
Zeker met de vakantie in het vooruitzicht zie je het helemaal vóór je.
Verstand op nul, blik op oneindig, en genieten maar!

Ja, en toch steek je op deze manier je kop in het zand.
Een beetje zoals iemand die diep in de schulden zit
en alle rekeningen die binnenkomen legt hij op een grote stapel
en kijkt er niet meer naar om – als ik het niet zie, is het er ook niet...
Dan ben je toch dom bezig?
Ja: begrijpelijk, vanuit het verlangen om zorgeloos te leven.
Maar ook heel dom, want op deze manier kom je júist in de problemen.

Wat als er nu wél een God is?
En als Hij op een keer naar deze aarde komt
en orde op zaken stelt, en mensen ter verantwoording roept...
Èn wat nu als juist Hij je zorgen serieus neemt,
er ook een antwoord op heeft
waardoor je pas echt weer kunt gaan leven bij de dag?
Omdat Hij er voor zorgt dat je er niet kapot aan gaat,

omdat Hij dit zelf al heeft ondergaan.
En dat Hij straks terugkomt en aan alle zorgen een eind maakt.
Eind goed, al goed...
Zou je dan niet liever leven bij *die* Dag?

*

[2]

Maak je geen zorgen en ga door met je leven...
Dat was de mentaliteit van de mensen in Tessalonica, 2000 jaar terug.
Tenminste, buiten de kerk dan.
De mensen zeiden tegen elkaar:
“Wat hebben wij het goed getroffen,
wij leven in een deel van de wereld waar geen enkele oorlog woedt
en waar een keizer is die ons maximaal beschermt.
Niets om ons zorgen over te maken,
we hebben alles dik voor elkaar.” (vgl. 1 Tess.5:3)

Dat heette de Pax Romana, de vrede van Rome.
Dankzij de regering van de Romeinse keizer
ging het de mensen ook in Tessalonica voor de wind,
en heerste er alom vrede en rust.

Om jaloers op te worden, of niet?
Leg daar onze tijd eens tegenaan.
In hetzelfde jaar dat die bussen in Londen reclame maakten
om toch vooral je geen zorgen te maken en door te gaan met je leven,
begon wrang genoeg de crisis die voortduurt tot op vandaag...
Hoezo zorgeloos? De nieuwsberichten worden erdoor beheerst.
Ja, je eigen leven wordt er zomaar door beheerst.
Áls ik maar rondkom... Áls ik maar weer werk krijg...
Wanneer komt er een keer licht aan het einde van de tunnel?

Wat een wereld van verschil met de tijd daar in Tessalonica!

Of toch niet?

Als het gaat om vrede en veiligheid hebben ook wij weinig zorgen.

Kijk maar eens naar Syrië, of Egypte...

Hoe goed is het leven dan bij óns, of niet?

En oké, welvarend zijn we even niet meer,

dwz de bomen groeien niet meer tot in de hemel.

Maar we zouden het wel graag weer terugwillen, toch?

In hoeverre wordt ons leven dan niet netzo door deze dingen bepaald als 2000 jaar terug in Tessalonica?

Als er maar vrede en veiligheid is...

Als het maar weer goedkomt met de economie...

Dan... ja, wat dan?

Dan kun je weer door gaan met je leven?

Voel je hoe spannend het is waar Paulus hier over schrijft?

Dit raakt ons allemaal!

Ook al weet je heel goed van de jongste dag,

en dat die komt als een dief in de nacht...

zomaar zijn ook wij vatbaar voor het virus van de zorgeloosheid.

Je rust vinden in: 'alles dik voor elkaar'

verschilt ten diepste bar weinig van:

'hád ik alles maar weer dik voor elkaar'.

*

[3]

Kijk, en dan schudt Gods Woord ons vanmorgen weer wakker.

Mensen, je weet toch dat wij toebehoren aan de dag?

Dat wil zeggen: de dag dat Jezus terugkomt op de wolken

en wij Hem tegemoet mogen gaan in de lucht,

en dat wij definitief gered worden van alle kwaad, en alle ellende?

Laten we dan alsjeblieft op onze hoede zijn, en leven bij *die* Dag!

En dan te bedenken dat de Tessalonicenzen dit al deden.
In het eerste hoofdstuk lees je daarover. Vers 9 en 10.
Iedereen praat erover hoe zij zich van de afgoden hebben afgewend
om de levende en ware God te dienen
'en om zijn Zoon te verwachten uit de hemel...'.
Daar stonden ze dus om bekend.
Als er iemand leefde bij de Dag, dan waren het die Tessalonicenzen wel.

Ja, maar we weten tegelijk van Paulus' zorg voor deze gemeente.
Houden ze het wel vol? Geven ze het niet op?
Paulus was bang, lezen we in 3:5, dat de verleider hen had verleid!
Dat was iets waar hij serieus mee rekende.
Met het werk van de verleider, de duivel.
Zelf hadden Paulus c.s. diens tegenwerking aan den lijve ondervonden.
Want hoe graag ze ook terugwilden naar de gemeente daar,
hoeveel moeite ze er ook voor hadden gedaan,
keer op keer had Satan het hen belet. (2:18)

Is dat ook de reden waarom in onze tekst opeens het beeld van een
soldaat wordt gebruikt?
Het harnas van geloof en liefde, de helm van de hoop op redding.
De Tessalonicenzen, ja ze verwachtten inderdaad Gods Zoon uit de hemel.
Maar de aandacht kon zomaar worden afgeleid.
Zoals daar gebeurde toen het ene na het andere gemeentelid overleed.
Daar hadden ze niet op gerekend.
Samen keken ze uit naar de terugkomst van Jezus.
Maar in plaats daarvan stierven er mensen.
Hoe hadden ze het nu?
Missen die gestorven geliefden dan straks niet die grote Dag?
Groot verdriet kwam er in de gemeente.
Net als bij mensen die helemaal geen hoop hebben. (4:13)
Opeens is hun hoofd onbeschermd, krijgt de duivel vat op hun gedachten.

Pas op, zegt Paulus, juist die hoop op redding is je helm, je bescherming.
Wat er ook gebeurt, geef deze verwachting nooit op:
Jezus, die ons redt van de komende toorn.
Dat geldt voor wie op dat moment nog in leven zijn.
Maar netzo goed voor wie dan al gestorven is.
Dus biedt elkaar hiermee alsjeblieft troost, houvast.

Ja, wat heb je de gemeente dan nodig, om niet in te dutten.
Dus troost elkaar, zegt Paulus in 5:11 opnieuw,
en wees elkaar tot voorbeeld.
Opnieuw: dat deden die Tessalonicenzen al...
En toch, het mag nog veel meer, stilstand is achteruitgang,
juist als het gaat om de hoop wordt er een hevige strijd gevoerd.

En als zij die waarschuwing al zo nodig hebben,
geldt dat dan niet helemáál voor ons?
Want hoeveel hebben wij het eigenlijk over de jongste dag?
Als gemeente goed op weg, dat heeft juist ook hier mee te maken.
Dat je met elkaar weet dat je nog onderweg bent.
En dat het dus ergens naartoe gaat.
In de laatste serie gesprekken met wijkambtsdragers en –contactpersonen
was dit heel bewust in beeld.
Maar ook zo dat het mij opviel: hé, heel vanzelfsprekend wordt hier
gedacht vanuit, en ook verlangd naar de wederkomst.
Nou, dat dat opviel zegt volgens mij genoeg...
Dit is nog niet echt dagelijkse kost, om te beginnen voor mijzelf!

Dat heeft er ook mee te maken dat het iets onbekends is.
Hoe zal het daar zijn?
Dat weten we gewoon niet.
En toch kan het dan helpen wat we lezen in 1 Tessalonicenzen 4.
Waar Paulus een heel duidelijk beeld tekent.

De grote dag begint straks met een dubbel signaal:
de aartsengel roept uit dat het zover is,
en er wordt ook op de bazuin geblazen.
En dan? Dan komt de Here Jezus zelf terug uit de hemel.
Vervolgens gaan hier op aarde alle graven open,
en zullen de gestorven gelovigen hun eigen lichaam weer krijgen,
daarna voegen degenen die dan nog leven zich bij hen
en worden we op de wolken omhooggevoerd, de Here Jezus tegemoet.
Oftewel: één grote hereniging is het dan.
Wij met onze geliefden die gestorven zijn.
En samen worden we vervolgens herenigd met onze Heer.
Voorgoed. Want voortaan zijn we onafscheidelijk.

Moet je je voorstellen:
voor altijd dichtbij Diegene
die ons zo immens heeft liefgehad
dat Hij de marteldood voor ons wilde ondergaan aan het kruis.
Niet langer onderweg, als gemeente, met vallen en opstaan.
Maar leven in een wereld van volmaakte vrede, en oneindige liefde.
Met elkaar, en met Hem.

Is dat inderdaad niet iets om naar uit te zien?
Nooit meer tranen, nooit meer pijn.
Want wij zullen met Hem leven in Zijn nabijheid voor altijd.
En als je lijdt, weet dat het maar voor even is,
als Jezus terugkomt, deel je in zijn heerlijkheid!
Spoedig zullen wij Hem zien en voor altijd op Hem lijken
en Jezus kennen zoals Hij is. (Opw.585)

Laten we ons inderdaad geen zand in de ogen laten strooien,
maar nog veel bewuster gaan leven bij die Dag!

*

[4]

En toch aarzel je misschien.

Want wordt dat niet heel zweverig?

Krijg je dan niet van die christenen

die zich terugtrekken uit deze wereld,

voor wie het leven hier en nu er niet meer toe doet?

Oog omhoog en hart naar boven, hier beneden is het niet...

Dat is in ieder geval wèl het beeld

dat die nieuwe atheïsten van ons hebben.

Ik heb er van de week even wat over opgezocht.

En ontdekte toen dat die busreclame van hen

een directe reactie was op een andere busreclame,

nl van christenen die waarschuwden voor de wederkomst,

onder verwijzing naar een website

waar ronduit angst voor de hel werd aangewakkerd.

Zo van: "Ga nou maar rap in Jezus geloven,

anders beland je straks in het eeuwige vuur!"

En dit bevestigde deze nieuwe atheïsten in hun overtuiging

dat gelovigen dit leven onbelangrijk vinden.

Nou staan deze mensen niet echt bekend om hun gedegen onderzoek.

Juist wie beter nadenkt krijgt vaak meer respect voor christenen.

Maar, moet het daar van af hangen:

dat mensen het christendom allemaal eerst grondig onderzoeken?

Zei Jezus niet:

"Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien

dat jullie mijn leerlingen zijn"? (Joh.13:35)

Iedereen! Hoog opgeleid, of niet.

En het moet direct zichtbaar zijn.

Wat? Dat niet angst voor de hel ons leven beheerst,

maar juist liefde, die de angst uitdrijft! (1 Joh.4:18)

Immers, zegt Paulus heel nadrukkelijk na onze tekst:

Gods bedoeling met ons is juist *niet* dat wij veroordeeld worden...

Dus moet je daar ook niet mee schermen.

Nee, God wil dat alle mensen worden gered door Jezus Christus,

en de waarheid leren kennen van Gods grenzeloze liefde. (1 Tim.2:4,5)

God wil dat wij weer voluit leren leven.

Léven, bij de Dag.

Vandaar dat dat militaire tenue uit onze tekst

niet alleen bestaat uit een helm van de hoop op redding,

maar ook een harnas van geloof en liefde.

Een scherfwerend vest, zouden we vandaag zeggen.

Dus niet allereerst in de aanval, als wel zelf je leven op orde hebben.

Als de mensen beter kijken, zullen ze als het goed is weten

dat gelovigen dit leven *enorm* belangrijk vinden!

Zoals dat het geval was bij de Tessalonicenzen.

Dat kun je lezen helemaal aan het begin van deze brief, in 1:3.

Paulus, Silas en Timoteüs gedenken daar voor onze God en Vader

hoeveel hun *geloof* tot stand brengt, hoe krachtig hun *liefde* is

en hoe standvastig zij blijven *hopen* op de wederkomst.

Precies dus die trits uit onze tekst: geloof, liefde en hoop.

Je kunt ook zeggen: geloof en liefde, vanwége de hoop.

Want als je dan verder bladert naar de 2e brief aan de Tessalonicenzen,

dan lees je daar in 1:3 dat hun geloof sterk groeit

en hun liefde voor elkaar groter wordt.

Je hoeft niet altijd maar bezig te zijn met de hoop op de jongste dag,

nee wees maar gewoon bezig in het leven hier en nu.

Vertrouwend op God steeds meer het goede zoeken voor elkaar.

Juist dan ben je goed voorbereid, en leef je bij de Dag!

*

[5]

Leven bij de Dag, wat betekent dat dan concreet?

In feite kan ik dan weer dezelfde dingen noemen als ik gedaan heb in de preek over de liefde, 2 weken geleden.

We liepen toen de aanwijzingen uit 5:12v bij langs.

Die hebben alles te maken met de liefde voor elkaar en ieder ander.

Maar die staan niet voor niets direct na dit gedeelte over de wederkomst.

Leven bij die Dag, dat betekent dus:

dat je je laat gezeggen door de ambtsdrager,

dat je mensen die geen hoop meer hebben opbeurt vanuit het evangelie,

dat je opkomt voor mensen met een zwakke gezondheid cq geloof,

dat je mensen die jou slecht behandelen niet met gelijke munt

terugbetaalt, maar juist continu uit bent op dat wat goed is,

zowel voor elkaar als voor ieder ander.

Maar ik haal er vanmorgen nog even wat anders uit.

In vers 14 sporen de apostelen de Tessalonicenzen aan om hun dagelijks werk niet te verwaarlozen.

Iets dergelijks hadden ze ook al gezegd in 4:11:

ze moesten er een eer in stellen

in alle rust hun eigen zaken te behartigen

en hun eigen brood te verdienen.

Nou, hoe duidelijk wil je het hebben

dat het leven hier en nu er echt toe doet?

Niks zweverig! Gewoon je dagelijks werk doen, als je dat hebt.

Je bent echt niet vromer bezig als je dat werk opgeeft,

en iets gaat doen waarin je *direct* met de Here bezig bent.

Nee, juist jij die leeft bij de Dag mag uitblinken in je inzet voor je werk.

Want wat je ook doet, je mag het leren doen als was het voor de Heer!

Wees altijd verheugd, vers 16.

Ook als het werk nu niet 'je van het' is, en je werkgever zwaar irritant.

Of als je levensomstandigheden nu niet bepaald makkelijk zijn.
 Toch mag je een diepe vreugde leren koesteren:
 de Heer is namelijk dichtbij,
 zo zegt Paulus er in een andere brief achteraan. (Fil.4:4v)
 Juist in dat hier en nu is *Hij* er óók,
 dus maak je geen zorgen voor morgen
 maar leef bij de dag, juist omdat God bestaat.
 Daarom kun je ook onophoudelijk Hem erbij betrekken, in gebed.
 En diezelfde Heer die dichtbij is, komt ook lijfelijk steeds dichterbij.
 Ook dat mag je blijdschap voeden.
 Wat er ook gebeurt, eens komt alles helemaal goed.

Ook in het negatieve leert Paulus ons
 om onderweg naar de wederkomst echt te gaan leven.
 Zoek niet je vrede en veiligheid in de omstandigheden, 5:3v,
 want dan leef je in de duisternis, net als ieder ander,
 dan weet je wel dat God bestaat, maar je handelt er niet naar,
 je maakt je net zo druk om eten, drinken, kleding als wie niet gelooft.

Dus laten we niet slapen, zoals anderen, maar op onze hoede zijn, vs 6.
 Wie slaapt, slaapt 's nachts, vers 7,
en wie zich bedrinkt, is 's nachts dronken.
 Dus leven bij de Dag betekent ook dat je je niet dronken drinkt.
 Als je zoveel drinkt, weet je namelijk niet meer wat je doet.
 Met alle risico's vandien.
 Goed om hier het eens over te hebben als jongeren.
 Voel je niet veroordeeld, weet juist dat God je wil redden.
 Ook heel praktisch, in het leven van alledag.
 Dat je weet wat je doet,
 dat je je niet vol laat lopen met drank maar met Gods heilige Geest.
 Want als het erop aankomt, is het toch het één òf het ander! (Ef.5:18)
 Wie geef jij de touwtjes in handen, al is het maar voor een paar uur?

Dat geldt trouwens niet alleen onze jongeren, hè?

Welke rol speelt alcohol in úw leven?

En dan niet wat u er zelf van vindt, maar uw vrouw, of uw man.

Want *die* ziet of het uw leven van alledag negatief beïnvloedt.

Zie het onder ogen, en zoek alsjeblieft hulp!

Dat geldt dan natuurlijk ook van andere verslavingen!

Hoeveel tijd zit je achter de computer?

Hoeveel tijd besteed je aan sociale media?

Ben je misschien verslaafd geraakt aan je werk?

En seksualiteit (waar we het vorige week over hadden)?

Allemaal manieren waardoor je regelmatig in een roes kunt leven,

en geen aandacht meer hebt voor de ander,

laat staan dat je liefde voor elkaar en voor de mensen om je heen *groeit*.

Terwijl dat dus Gods bedoeling met ons is.

Dat ons geloof sterk groeit

en onze liefde voor elkaar groter wordt. (2 Tess.1:3)

Totdat geloven overgaat in aanschouwen,

en de liefde dankzij Jezus op volle sterkte komt.

In dat perspectief mogen we leren leven:

Zoon van God en Zoon des mensen,

o, kom spoedig in uw kracht

op des hemels wolken weder!

Kom, Heer Jezus, kom! Ik wacht.

U ook?

Amen.